

NAHÝ JAKO ADAM

„Kdy budeme v New Yorku, kapitáne?“ zeptal se Evžen Salden.

„Asi kolem půlnoci, pane,“ zdvořile odpověděl kapitán parníku Persepolis.

„To se mi hodí. Děkuji vám, kapitáne.“ A Evžen Salden se dál procházel po palubě.

„Tomu snad ještě není ani dvacet,“ soudil muž ze skupiny cestujících, kteří jej zpozrdálí sledovali.

„Cože? Tomu že ještě není dvacet?“ udiveně zvolal suchý Američan. „To jste se pěkně zmýlil. Tomu je nejmíň čtyřicet!“

„Ale kdepak, tomu je nejvýš osmnáct. Vsadím se s vámi, oč chcete, že ten člověk nedovrší ještě dvacítku.“

„A já zas tvrdím, že už překročil čtyřicítku.“

„Vsadme se! O co? O dvacet dolarů?“

„Platí.“

Sázka byla uzavřena. Nato jeden z Američanů přistoupil k muži procházejícímu se nevšímavě po palubě a pustil se s ním do hovoru... Ale pořád se jaksi nemohl odhodlat, aby se přímo zeptal na jeho věk. Jakmile se přichystal dát

mu všetečnou otázku, pohlédl na něho onen záhadný muž poněkud ostřeji a zvědavec byl uveden do rozpaků. Slova, která měl užuž na jazyku, nechtěla najednou ze rtů.

„To je směšné,“ prohlásil suchý Američan, když se jeho druh vrátil s nepořízenou. „Proč se ostýcháte?“ A vypravil se za tajemným cestujícím sám. Ani on však nepořídil.

Muž, jehož stevard oslovoval „Mister Salden“, odpovídal Američanovi jednoslabičně. A když se v rozhovoru naskytla příležitost k otázce pro sázku tak důležité, pohlédl cizinec na tazatele tak zvláštním způsobem, že ten se rázem octl v rozpacích. Nakonec pocítil, že jeho společnost je neznámému muži na obtíž, a s úlevou se chopil příležitosti, aby se vzdálil.

A tak sázka nebyla rozhodnuta a oběma přátelům navždy zůstalo hádankou, proč pocítili při rozhovoru s Místrem Saldenem nerozhodnost a rozpaky.

Po celou plavbu ze Southamptonu do New Yorku se ani jedinému cestujícímu nepodařilo vyzvědět věk, zaměstnání nebo společenské postavení zajímavého spolucestujícího.

„Připadá mi jako krotitel šelem,“ prohlásila o něm jedna plavovlasá Švédka.

„Ach ne, Lucy, vždyť má tak krásné něžné oči,“ namítala její mladší přítelkyně.

„No, to bych zrovna neřekl,“ ozval se starší pán. „Vždyť se na člověka dívá jako Belzebub!“

Na palubě se nedohadovali jen o Saldenových očích.

„Vypadá inteligentně a mužně!“ říkali jedni.

„Mužně? Vždyť má tváře jako panenka!“ tvrdili druzí.
„Vypadá zženštile.“

Zatímco se o něho všichni zajímali, muž, který byl předmětem jejich zvědavosti, si nevšímal nikoho. Mlčky a sám se procházel po palubě a tiše sedával u společného stolu.

Dnes poprvé za celou dobu plavby přerušil svou procházku po palubě a přistoupil k zavalitému muži, který rovněž cestoval první třídou a v seznamu cestujících byl zapsán jako Mr. Cunning, velkoobchodník s tabákem z Londýna. Posádka Persepole Mr. Cunninga dobře znala, neboť v posledních letech se už několikrát plavil na téže lodi do Ameriky za obchodem.

„Byl byste tak laskav, pane, a šel se mnou na chvíli do mé kajuty?“ oslovil ho zdvořile Evžen Salden. „Je to důležité.“

Thlustý obchodník s tabákem byl poněkud udiven.

„Promiňte, pane, ale neznám vás!“ namítl.

„Jmenuji se Salden.“

„Cunning, James Cunning je mé jméno. Oč se jedná?“

„Prosím, pojďte se mnou do mé kajuty, tady nemůžeme volně hovořit.“

Nato Evžen Salden odvedl tlustého Angličana do své kajuty. Obchodník usedl na pohovku a Salden se posadil proti němu.

„Oč tedy jde, pane? O obchod?“

„Milý pane, nemám právě dost peněz...“

„Ach!“ povzdechl si Angličan a zpola se zvedl. „Proč jste přišel právě za mnou? Neznám vás, neměl jsem čest...“

„Můžete udělat znamenitý obchod. Jste přece klenotník, že?“

Tloušťík se znovu vymrštil, jako by ho byl Salden urazil.

„Klenotník? Já? Ale co vás napadá! Jsem londýnský obchodník. Kupuji a prodávám tabák. Všude mě dobře znají.

Uvidíte v přístavu, jak mě všichni celníci pozdraví. U čerta, kde jste to sebral, že jsem – klenotník?“

„Protože máte dutou hůl, která je vyplněna diamanty!“

Thlustý muž dopadl zpátky na pohovku, jako by byl zasažen bleskem. Kolena pod ním poklesla.

Evžen Salden nelhal. V tloušťkově holi vskutku vězely diamanty, ačkoli Mr. Cunning nebyl klenotník ani podloudník. Bylo to poprvé, co se pokusil pašovat diamanty do Ameriky.

Mr. Cunning byl řádný obchodník. Z Ameriky vyvážel tabák a z Holandska dovážel hotové doutníky. Podloudnictvím se dosud nezabýval, až nyní.

Přišel k tomu takhle: Nedávno se setkal se starým přítelem, holandským obchodníkem s diamanty.

„Stále cestuješ sem a tam, všichni američtí celníci tě dobře znají, naplatil ses již dost cla a nikdo by se neodvážil podezřívat tě... A tak si zahrajem na pašeráky.“

Po krátkém zaváhání Mr. Cunning podlehl pokušení. Považoval za znamenité vydělat v desíti dnech velmi slušnou částku. Na cestách s sebou vždy vozil tlustou hůl, kterou celníci v New Yorku dobře znali. Žádný z nich ji důkladněji neprohlížel, a proto nevěděli, že je dutá. Byla v ní ukryta dlouhá dýka. A tak když se tentokrát Persepolis blížila k americkému břehu, Cunning dýku vytáhl a dutinu hole vyplnil broušenými drahými kamínky. Vešlo se jich tam téměř za půl milionu.

„Detektiv! Jsem ztracen!“ vzdychl Cunning zoufale.

„Musím vám bohužel odporovat,“ odvětil Salden s úsměvem. „Nejsem detektiv a nikdy jsem jím nebyl. Proto se vzmužte, vážený pane. Nemusíte se mě vůbec bát.“

Pro mě za mě pašujte si diamanty v jakémkoli množství, když se vám to líbí. Nikdo na lodi netuší, co se ukrývá ve vaší holi.“

Zavalitý pán se trochu vzpamatoval, pohlížel však na Saldena stále ještě nedůvěřivě.

„Ano, ale... ale... jak víte, že...“

„Jak to vím? Když jsem vás na lodi poprvé spatřil s holí, hned jsem viděl, že jste na ni zvyklý. To bylo zcela v pořádku. Mám zvyk všeho si podrobně všímat. Vycházel jste s holí často a zvuk jejího úderu o palubu jsem dobře zachytil. Včera jsem však postřehl, že její ťukot o palubu zní jinak než v minulých dnech. Řekl jsem si, že v ní byla dříve dýka, kterou jste vyňal. A co jiného by se vešlo do tak malé dutiny než drahokamy?“

Tvář Mr. Cunningha vyjadřovala nesmírný úžas. Ale stále ještě se nezbavil pocitu strachu před tímto mužem, jemuž nic neuniklo.

„Přestaňte mi, prosím, nedůvěřovat,“ uklidňoval Salden tloušťka. „Znovu vás ujišťuji, že nikdo nemá ani potuchy o vašem činu, a já vám rozhodně nezpůsobím nepříjemnosti. Na lodi je sice detektiv celního úřadu...“

„Detektiv?“

„V první kajutě. Je to ten plešatý stevard...“

„Ale jděte, toho už dávno znám!“

„To je možné, ale přesto vám pravím, že ten stevard je detektiv! Nikdo mi to sice neřekl, avšak poznal jsem to na první pohled. Kromě toho vás ujišťuji, že nemá ani tušení o vaší holi.“

Mr. Cunning se pomalu uklidnil.

„Jestli mluvíte pravdu, Mr. Saldene, pak byste si svou

pozorovací schopností mohl vydělat spoustu peněz,“ vypravil ze sebe konečně s námahou.

„Samozřejmě že vás nechci vydírat. Kdybyste byl přísvědčil, že jste klenotník, a ne obchodník s tabákem, nebyl bych hovořil o diamantech. Nějak jsem ale o obchodu začít musel.“

„O jakém obchodu mluvíte?“

Mr. Salden si rozepjal elegantní sako a z kapsy u vesty vytáhl krásné zlaté hodinky.

„Tyhle hodinky jsem si koupil teprve nedávno ve Švýcarsku. Stály pět tisíc franků.“

Angličan na ně pohlédl.

„Rád věřím. Jsou skvostné.“

„Dáte mi za ně padesát dolarů? Bude to dobrý obchod, ne?“

„Opravdu je chcete prodat tak levně?“

„Řetízek k nim vám prodám za čtyřicet dolarů.“

„Koupím je.“

Potom Salden vytáhl z kravaty nádhernou jehlici, právě umělecké dílo, podal ji tlušťíkovi a řekl:

„Opravdu nevím, jakou cenu má tahle hračka. Kdysi mi za ni nabízeli tisíc dolarů...“

„Tisíc dolarů? To je slušná suma.“

Byla to překrásná diamantová jehlice. Drahé kameny v ní zářily jako duha. Takový klenot mohl mít jen velmi zámožný člověk. Avšak nynější cizincovo chování svědčilo o opaku. Octl se snad v peněžní tísní? Že diamanty na jehlici byly pravé, to obchodník poznal víc než dobře.

Jen poznenáhlu se tlustý Angličan vzpamatovával ze svého úžasu.

„Ale vážený pane,“ vysoukal ze sebe konečně, „vždyť snad nemusíte najednou prodat všechny své cenné věci? Jestli jste náhodou v tísní, rád vám vypomohu...“ nabízel nezištně.

„Ne, ne, děkuji vám, pane. Kdysi jsem byl bohatý, teď ale jedu do Ameriky za prací a dělník nepotřebuje šperky. Dáte mi za tu jehlici pět set dolarů?“

„Hm! Má ale mnohem větší cenu...“

„Prosím,“ přerušil ho Evžen Salden, „nerad smlouvám. Dáte mi za ni pět set dolarů, nebo ne?“

Obchodník byl se vším srozuměn.

Evžen Salden pak vyňal z náprsenky své sněhobílé košile ještě tři briliantové knoflíky a dva z manžet a všechny je nabídl Mr. Cunningovi za tisíc dolarů.

Tloušťík by byl ochotně zaplatil i víc, neboť mu bylo zřejmé, že udělá výtečný obchod. A protože měl u sebe dost peněz, vyndal z tobolky patnáct set devadesát dolarů a vyplatil je Saldenovi.

Když Cunning opouštěl kajutu, nevěděl, co si má myslet o tom podivném mladém muži a o tom neobvyklém obchodu, který mu spadl do klína...

Mezitím se setmělo. Brzo zazní zvon svolávající k poslední večeři na lodi před příjezdem do největší americké metropole.

Evžen Salden vyšel z kajuty, pomalu prošel chodbami a zamířil do podpalubí.

Bylo tam natěsnáno mnoho chudých Irčanů s ženami a dětmi. Vystěhovalci, kteří doufali, že v Americe dostanou práci či kousek volné země, která by jim poskytla živobytí.

Salden pohovořil s nejstarším vystěhovalcem, a jejich rozmluva trvala kupodivu dlouho. Potom vtiskl překvapenému muži do rukou několik bankovek. Nejen ty, které dostal za své klenoty od anglického obchodníka, ale ještě další. Pro chudého Irčana to byla závratně vysoká částka – téměř tři tisíce dolarů. Z podivného chování Evžena Saldena bylo tedy zřejmé, že měl dost peněz a že vůbec nepotřeboval prodávat své klenoty!

V první chvíli nemohli ubožáci ani uvěřit, že dostali od cizince najednou tolik peněz, které jim velmi usnadní krušné začátky v nové vlasti. Také přítomní lodní zaměstnanci se tomu nadmíru divili, neboť něco takového se na Persepoli ještě nestalo. Jejich údiv byl však ještě větší, když i mezi ně ten záhadný cizinec rozdělil spropitné, o jakém se jim ani nesnilo.

V jídelně se zatím večeřelo. Nikdo samozřejmě nevěděl o prodeji Saldenových klenotů, avšak zpráva, že rozdál v podpalubí několik tisíc dolarů, a dokonce i své elegantní šatstvo daroval jednomu zchátralému emigrantovi, se bleskově rozšířila.

A když pak Evžen Salden v jídelně usedl k společnému stolu, upřely se na něj všechny oči. Ale ani teď se nikdo neodvážil obtěžovat ho otázkami...

Moře ožívalo. Kolem dokola se vynořovala světla a jejich počet stále vzrůstal. Persepolis byla od newyorského přístavu vzdálena už jen několik hodin.

Byla vlahá, velmi temná letní noc.

Asi hodinu před půlnocí se na záď lodi vplížil jakýsi muž. V těchto místech, právě nad lodním šroubem, je

záložní kormidlo. Cestujícím je zakázáno pobývat v této části lodi.

Muž se obezřetně rozhlížel.

Na sobě měl jen košili, spodky a lehké domácí střevíce. Když se přiblížil k místu, pod nímž voda zvířená šroubem prudce syčí a šumí, ještě jednou se pozorně rozhlédl. Nikoho nespatriil. Tu vyňal náprsní tašku, vytáhl z ní několik listin, roztrhal je na kousky a hodil do moře. Pak odhodil i náprsní tašku.

„A teď už nikdo nezná mé pravé jméno,“ zašeptal s úsměvem. „Zbývám jen já sám.“

Zvedl pravou nohu nad zábradlí a naklonil se přes ně, jako by chtěl pozorovat víření vody pod lodní zádí. Ale dlouho tak nesetrval. Náhle se vyšvihl na zábradlí a střemhlav se vrhl do moře.

Když se po chvíli opět vynořil, byl již z dosahu šroubu. Viděl, že Persepolis, zářící sty svítících očí, pluje nezmenšenou rychlostí k přístavu.

Jeho skok do hlubin nikdo nezpozoroval. Obvyklé zvolání „Muž přes palubu!“ se neozvalo...

„Zdravím tě, moře!“ radostně zazněl hlas muže z šumících vln. „Znáš mě ještě? Tvůj nenasytný žaludek mě dosud nestrávil. Máš snad dnes jiné úmysly? Kdo z nás bude silnější?“

Položil se naznak, levou rukou se udržoval nad vodou, druhou si uvolnil spodky a strhl je ze sebe. Pak se mocným trhnutím zbavil i košile, kterou vlny ihned odplavily.

Muž byl znamenitý plavec. Každým tempem se dostal o dva metry dopředu.

Moře světél, kterému se loď zatím stále více blížila,

zanechal plavec vlevo a zamířil k malému shluku ozářených oken, jež osaměle hleděla do temné noci.

„To bude pravděpodobně Manhattan,“ říkal si plavec, „a pokud vím, je tam osamělý hotel. A zde by právě narozené miminko mohlo být položeno do kolébky.“

Plaval ještě asi půl hodinu, až posléze ucítil pod nohama písek pláže. Postavil se, udělal pár kroků a zanedlouho mu voda sahala jen po kolena. Pojednou sebou trhl, zastavil se, zvedl nohu a vyňal z ní ostrý předmět.

„Špendlík! Namouduši, zavírací špendlík! Nebe mi dalo do nového života první dar!“

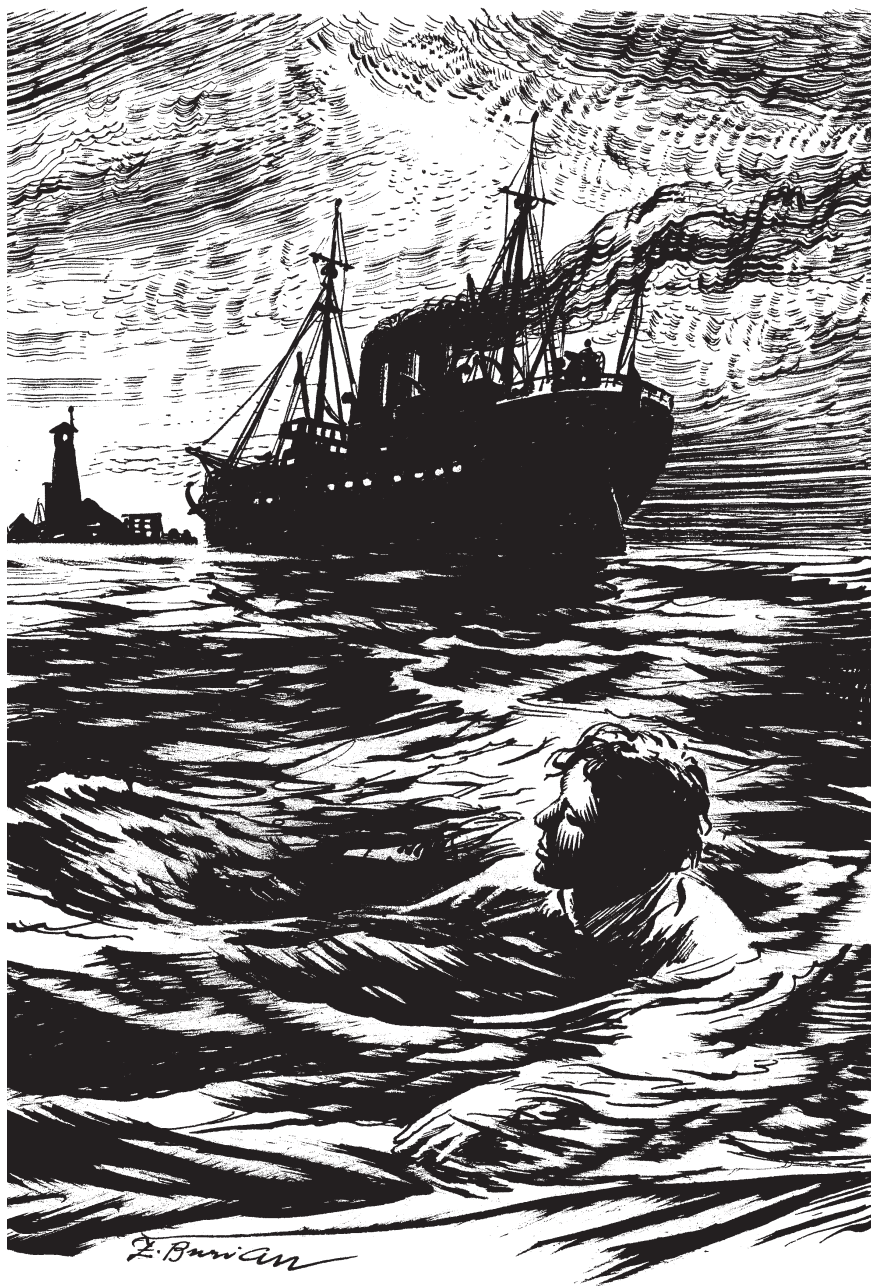
Podržel špendlík v ruce a brzy vstoupil nahý jak Adam na suchý písek. Stálo zde několik pěkných kabin, dobře uzamčených. Poblíž jedné z nich spatřil na ztemnělém pobřeží cosi bílého. Zvedl to – byl to kus amerických novin.

„Znamenitě! Tady mám svůj fíkový list!“ zaradoval se. „Budou-li mi i nadále nebesa tak milostivá, pak vstoupím do zdejšího hotelu jako švihák. Ještě štěstí, že jsem ten špendlík nezhodil. Člověk musí být za všech okolností šetrný a nic nesmí zbytečně zahazovat – ani špendlík. Ustrojím se!“

Tělo mu již oschlo, a tak si tedy ovinul boky kusem novin, jež sešpendlil.

V tomto zvláštním úboru pak směle kráčel k otevřeným dveřím hotelu. U recepcie postávalo několik lidí, to ho však naprosto nevzrušilo.

Byl to přímořský hotel. V létě byl obsazen stálými hosty. Nyní, ve dvě hodiny v noci, byl ovšem již v celém domě klid. Jen služebnictvo, muži i ženy, okounělo ještě u vrátěného.

„Dobry večer,“ řekl muž zvučně, sotva vstoupil do osvětlené haly.

Na chvíli zavládlo ticho, ženy zavřeštěly a zmizely.

Jen vrátný a ostatní muži zůstali na svých místech a s úžasem hleděli na to zvláštní zjevení.

„Co... co... co si přejete?“

Podivný muž zdvihl obočí a na nikoho se nedívaje stručně řekl:

„Prosím pokoj... v prvním poschodí... v přední části... se salonem a koupelnou!“

To vše pronesl velitelsky, hlasem, v němž se projevoval zřejmý zvyk poroučet.

V každé jiné zemi by hned telefonovali na policii a dali naháče dopravit do blázince – nikoli však v Americe.

Hotelový personál viděl štíhlou mužskou postavu, na níž byl každý sval jako vytesaný, a spatřil pečlivě pěstěné ruce a nohy nočního hosta – a hned mu bylo vše jasné: jistě je to člen Klubu atletů, nejvznešenějšího klubu v New Yorku, nějaký sportovec z řad milionářů, u nichž podobné chování nebylo neobvyklé.

„Jde asi o sázku,“ zahučel vrátný, napomínaje pohledem ostatní, aby přemohli smích. A tak se všichni vmžiku s nejvážnějšími tvářemi točili kolem podivného hosta, neboť doufali, že obdrží znamenité spropitné, až tato fraška skončí.

„Jak si přejete, pane! Pokoje jsou připraveny. Račte si snad přát ještě občerstvení, než půjdete spát?“

„Hm, něco k jídlu by neškodilo... do mého pokoje... vinný lístek... karty... a noční košili!“

„K službám, pane!“

Pozdní host, jehož garderobou byl zavírací špendlík a kus novin, byl uveden do nejlepší ložnice hotelu a číšník mu ihned přinesl hedvábnou noční košili. Když ji host oblékl, vzal do ruky vinný lístek a objednal si láhev šampaňského. Po chvíli mu přinesli i znamenitou večeři. Na zvláštní misce ležela nová karetní hra.

„Budete si ještě něco přát, pane?“

„Zatím ne. Ráno mi přinesete všechny noviny.“

Číšník popřál hostu dobrou noc a s mnohými úklonami zmizel.

Neznámý se posadil ke stolu. S chutí povečeřel a popíjel pak šampaňské. Po večeři uleh do postele a zakrátko usnul.

Spal tvrdě, ale přesto se probudil hned, jakmile se ráno ozvalo první zaklepání.

„Dále!“ zvolal.

Vešel číšník.

„Zde jsou noviny, pane. New York Herald, Times, World, Sporting News...“

„Podejte mi je!“

„Přeje si pán snídani?“

„Ovšem a něco vydatnějšího. A také mi přineste holení, mýdlo a hřeben.“

Číšník vše přinesl. Muž zatím četl v posteli noviny.

„Počkejte,“ zavolal za odcházejícím číšníkem, „komu patří tenhle hotel?“

„Mr. Ephramovi, pane.“

„Mohl bych s ním mluvit?“

„Jistě, pane, přijde za hodinu.“

„Dobrá, řekněte mu, že s ním chci mluvit. Počkejte – znáte Venuši, zrozenou z mořské pěny zvanou též Afrodita?“

Číšník se zamyslel, ale pak zavrtěl hlavou.

„Prosím za prominutí, ale o té dámě jsem jakživ neslyšel.“

„Škoda. Jsem totiž její bratr. Můžete jít! A nezapomeňte požádat pana hoteliéra, aby za mnou přišel. Musím s ním mluvit, dřív než zde nadělám ještě víc dluhů.“

Číšník vyšel z pokoje a v jeho uších dlouho zaznívala zmínka o dlužích.

Majitel hotelu vskutku přišel za necelou hodinu. Vyslechl zprávu svých zaměstnanců o podivném hostu a byl na něj velmi zvědavý.

Záhadný návštěvník jeho hotelu zatím vstal z postele a odbyl si svou ranní toaletu. Majitele hotelu však přivítal neoblečen. Měl na sobě jediný svůj oděv, noční košili.

„Přál jste si se mnou hovořit, pane. Jsem majitel zdejšího hotelu, Ephram.“

Muž v košili pokynul hlavou.

„Těší mě. Jmenuji se Nobody.“

Majitel hotelu byl poněkud vyveden z míry. Doufal, že uslyší slavné jméno, že vyslechne zajímavou sportovní historku některého známého milionáře, a zatím mu jméno jeho hosta neřeklo vůbec nic.

„Nepochybuji, že jste už slyšel,“ pravil host, „za jakých okolností jsem dnes v noci přišel do vašeho hotelu. Jsem vám dlužen za pokoj, za dobrou večeři, za průměrné šampaňské a ještě za různé jiné věci. Než mi poskytnete další služby, musím vám po pravdě sdělit, že nemám ani vindru. Jsem úplně bez peněz. Přitom vás však naprosto vážně ujišťuji, že nejsem podvodník.“

Hoteliér byl zaražen ještě víc než prve, ale v duchu uzná-

val, že skutečný podvodník by takto nehovořil. A pak – cizincův pohled ho poutal něčím neobyčejným.

„Kdo vlastně jste, pane? Kde máte zavazadla, šatstvo? A vůbec, jak jste se dostal do této neobvyklé situace?“

Muž, jenž se prve nazval Nobody, vzal ze stolu výtisk zvláštního vydání New York Herald, podržel jej hoteliéroví před očima a ukázal na jedno místo.

„Četl jste tuhle zprávu?“

Majitel hotelu se zadíval na označené místo. Zpráva zněla takto:

PODIVNÝ PŘÍPAD NA PALUBĚ PARNÍKU PERSEPOLIS

Když dnes po půlnoci dorazila Persepolis do přístavu, přišli na palubu reportéři různých časopisů, aby vyzvěděli, zda se cestou nestalo na lodi něco mimořádného.

Tentokrát nebyli zklamáni. Dozvěděli se, že jeden z cestujících poslední noci zmizel – patrně spáchal sebevraždu.

Časně zrána se na loď dostavili celníci, aby prohlédli zavazadla cestujících. Při pasové kontrole bylo zjištěno, že chybí jakýsi Mr. Evžen Salden. Jeden ze stevardů se ihned vydal do kajuty Mr. Saldena. Když nedostal odpověď na zaklepání, bez vyzvání vešel. Kajuta byla prázdná. Na stole našel stevard list, na němž bylo napsáno velkým písmem: „Já, jenž se nazýval Evžen Salden, odcházím. Dnes v noci v jedenáct hodin už nebudu existovat.“

Údaje cestujících i lodního personálu o záhadném cestujícím se rozcházejí. „Byl hladce oholen,“ to bylo jediné, co všichni svorně tvrdili. – „Ještě mu nebylo ani dvacet

let.“ – „Bylo mu nejmíň čtyřicet.“ – „Byl malý.“ – „Mně se zdálo, že byl velmi vysoký.“ – „Choval se arogantně.“ – „Měl vybrané chování...“ A tak to šlo dále.

Zmizelý muž, dříve než spáchal sebevraždu skokem do moře, rozdal všechnen svůj majetek. Bylo zjištěno, že v mezupalubí daroval chudým rodinám vystěhovalců několik tisíc dolarů. Londýnský obchodník Mr. Cunning nám vyprávěl o klenotech, které mu onen muž prodal. Zavazadla, která se zbytkem svých věcí sebevrah daroval stevardovi, byla otevřena. Každá maličkost v nich svědčila o vytríbeném vkusu bývalého majitele. Ale nikde nebylo jeho jméno, ba ani na prádle neměl monogramy. Proto se lze domnívat, že jméno Salden nebylo pravým jménem záhadného cestujícího.

„Jistě byl nešťastně zamilovaný;“ ozvala se za námi něžným hlasem jedna z mladých pasažérek z Persepole. A dodala: „Hned jsem to na něm poznala, vypadal tak smutně.“ – „Ale kdež! Ten člověk snad neměl srdce, ke všem byl lhostejný,“ vykládala nám tělnatá dáma.

Mnoho se hovořilo o tom, proč asi záhadný cizinec spáchal sebevraždu teprve před New Yorkem. Možná že oddaloval svůj zoufalý čin, k němuž se mu nedostávalo odvahy. Někteří cestující však tvrdili, že nikdy neviděli rozváznějšího a odvážnějšího muže, než byl domnělý Mr. Salden.

„Ano, už jsem tu zprávu četl,“ přisvědčil majitel hotelu, ukazuje na noviny. „Ale proboha, snad nechcete tvrdit, že oním záhadným cestujícím jste vy, pane?“

„Ovšemže jsem to já. Nejmenuji se ale Salden. To jméno

jsem užíval jen na lodi. Nobody – jsem nikdo! Chtěl jsem se dostat do Ameriky tak, jak mě bůh stvořil...“

„Vida, tak přece jde o sázku!“ radostně zvolal Mr. Ephram.

„No dobrá, myslíte si třeba, že šlo o sázku. Teď ale jde o něco jiného. Náhoda mě přivedla právě do vašeho hotelu. Měl jsem hlad a žízeň a byl jsem, upřímně řečeno, dost unavený. Objednal jsem si, co jsem potřeboval, aniž jsem komu řekl, že nemohu zaplatit. Bohužel, nemohu tak učinit ani nyní. Mým jediným majetkem je tamten kus novin a zavírací špendlík. Našel jsem je na pobřeží. Nuže, co tomu říkáte? Vydáte mě policii?“

„Pane,“ přerušil záhadného hosta hoteliér, „co si o mně myslíte? V novinách stojí, že jste ubožákům v podpalubí rozdál několik tisíc dolarů, a já bych...“

„Oh, to na věci nic nemění! Ale dobře činíte, že mi důvěřujete. Jde skutečně o sázku, kterou jsem ovšem uzavřel jen sám se sebou. Chci, aby se nikdo nedozvěděl, kdo jsem a co jsem – a přece mám v úmyslu zajistit si již první den, tedy ještě dnes, roční příjem ve výši nejméně jednoho sta tisíce dolarů.“

„Kolik?“

„Sto tisíc dolarů.“

Američan, ač byl zvyklý na leccos, se přesto zatvářil poněkud nedůvěřivě. Uvažoval, zda nemá před sebou blázna.

„Nejprve vám dokážu,“ pokračoval budoucí boháč ve vypůjčené noční košili, „že mi skutečně může každý bez nejmenších obav poskytnout úvěr. Patrně víte, že jsem si dal přinést karty?“

Majitel hotelu přisvědčil.